

Dekanat Wołkowysk Po raz pierwszy Podorosk wspomina się w 1522 r. Właśnie w tym roku założono tu kościół. Fundatorami świątyni byli szlachcice Kłockowie, ówcześni właściciele majątku. W połowie XVI w. przy kościele istniała altaria. Na mapie WKL Makowskiego (około 1600 r.) Podorosk oznaczono jako miasteczko. W XVII w., prawdopodobnie w związku z działaniem Reformacji, parafia zatrzymała swe istnienie. W 1630 r. właścicielka miasteczka Maryna Kłockówna Podoroska ufundowała tu cerkiew prawosławną i ofiarowała opiekę nad funduszem wileńskiemu klasztorowi Świętego Ducha. Jednak staraniem jej syna Pawła Dolskiego – wołkowyskiego wojskiego – w 1643 r. cerkiew przyjęła unię.

Nie później niż w połowie XVIII w. właścicielami Podoroska zostali Grabowscy. Hrabia Paweł Grabowski (+1794 r.), starosta wołkowyski, lub Zygmunt Ksawery Grabowski (+1809) (nie jest wiadome, kto z nich w tamtych czasach był właścicielem Podoroska) w miejsce byłej drewnianej wznosił murowaną cerkiew unicką. Świątynię poświęcono pod wezwaniem św. Elżbiety Królowej Węgierskiej i Dziewicy. † W 1839 r. katolicka świątynia została odebrana na rzecz Cerkwi prawosławnej. Od końca XIX w. Podorosk należał do rodu Bochwiców, którzy z południowo-wschodniej strony siedziby zbudowali ciekawą kaplicę-grobowiec. Świątynię wbudowano niby jaskinię do pagórka. Do sali żałobnej ze spiczastą niszą ołtarzową i asymetrycznie rozmieszczonymi niszami dla pogrzebania prowadzi korytarz z kamiennymi ścianami (na początku XX w. wzmocnione betonem). Niestety ciekawy pomnik architektury dziś znajduje się w zrujnowanym stanie.

W 1921 r. wspólnota rzymskokatolicka w Podorosku została odrodzona, a w 1925 r. starożytna świątynia zwrócona katolikom i poświęcona pod historycznym tytułem św. Elżbiety. W latach 1938-1939 kościół był w znacznym stopniu rekonstruowany: główną fasadę rozmontowano, sala modlitewna wydłużono o 5 m, główne wejście oznaczono potężną (5x6 m) wieżą-dzwonnica, do apsydy dobudowano dwie prostokątne w podstawie zakrystie, jedna z których została uwieńczona neobarokowym hełmem (nie zachował się). Przed II wojną światową liczba parafian wynosiła ponad 2000 osób.

Kościół działał do 1947 r. Gdy proboszcz ks. Michał Szamkowicz został aresztowany, świątynię zamknięto i przekształcono w magazyn. W 1959 r. władze radzieckie wycofały podoroską parafię z rejestracji. Pod koniec lat 1980., gdy władze postanowiły zwrócić budynek byłej świątyni wiernym, o prawo na jej otrzymanie zwrócili się zarówno katolicy, jak i prawosławni. W wyniku czego starożytny kościół znowu stał się cerkwią prawosławną, katolikom zaś w 1991 r. oddano pod świątynię były magazyn chemikaliów (przed wojną znajdował się tam klub strażaków). W 1993 r. wierni dostosowali budynek do miana kościoła,

poświęconego przez biskupa grodzieńskiego Aleksandra Kaszkiewicza pod historycznym wezwaniem św. Elżbiety i Miłosierdzia Bożego. Tytułowy obraz św. Elżbiety dzisiaj znajduje się pod figurą Pana Jezusa.

Nowy kościół jest ceglany i otynkowany, prostokątny w podstawie, bezapsydowy, z jedną zakrystią od strony południowej. Główna fasada została odznaczona dwupoziomą namiotową wieżą-dzwonnica. Cała świątynia została pokryta dwuspadowym blaszanym dachem. Teren kościelny został otoczony murowanym otynkowanym ogrodzeniem. Salowe wnętrze pokryto płaskim sufitem. W ołtarzu rozmieszczono obraz Miłosierdzia Bożego, lewa boczna kompozycja ołtarzowa została zatytułowana i poświęcona św. Elżbiecie, prawa – Matce Boskiej Ostrobramskiej. Nad wejściem mieści się chór.

W Podorosku urodził się i został ochrzczony Maksymilian Ryło (1802-1848) – archeolog, odkrywca Wawilonu, rektor Rzymskiego Kolegium (1844 r.), wikariusz apostolski Afryki Środkowej (1846 r.).